

ødslet sine Kærlighedsgerninger, for disse Umennesker havde han ofret sin egen Velstand, saa han nu selv var nær ved at lide Nød!

Han var bleven ligbleg. Bort, bort! skreg det indeni ham ... Det var, som om hans Øjne pludselig sank ind i Hovedet. Ude af Stand til længer at beherske sig greb han sin Hat og foer ud.

Han var dog ikke kommen langt bort fra Huset, før han standsede. Med et dybt Suk lagde han Haanden op paa sin endnu brændende og bankende Pande.

„Dømmer ikke, saa skulle og I ikke dømmes,“ mumlede han hen for sig. Han burde ikke have forglemt disse sin Herres Ord, sagde han angrende til sig selv. Han havde igen ikke handlet, som det sømmede sig den, der ydmygt vilde vandre i Jesu Fodspor. Ak, hvordan var det dog ikke fat med ham i denne Tid ...

Han foer sammen. Henne paa Vejen kom en Vogn med graaskimlet Forspand og Liberikusk kørende henimod ham — Doktor Hassings Ekvipage. Blodet strømmede ham til Kinderne. Han syntes bestemt at se Frøken Ragnhilds lyse Hoved kigge frem bag Kusken's Ryg.

Da Vognen kom nærmere, viste det sig, at han havde taget fejl. Der var ikke andre paa det brede Kaleschesæde end Doktoren selv, der sad indhyllet i en Gummikappe og røg paa en Cigar.

„Goddag, Hr. Pastor!“ sagde Hassing, efterat have ladet Vognen standse, og stak sin behandskede Haand frem af Regnkappen. „Hvorledes har De det? De lever naturligvis til op over Ørene i Rughøst, kan jeg tænke. Jeg vil haabe for Dem, at De kan svømme ... for det er virkelig lidt fugtigt om Fødderne i denne Tid.“

„Ja, det er ... en vanskelig Høst,“ svarede Emanuel aandsfraværende. „Doktoren kommer fra Sygebesøg?“

„Ja, De har faaet et brækket Ben i Deres Nærhed; men det er ingen farlig Historie. Men lad mig ikke glemme det. Jeg har en Hilsen til Dem, Hr. Pastor, — fra Frøken Tønnesen. Hun rejste fra os for en Ugestid siden.“

„Saa Frøken Tønnesen er rejst!“ sagde Emanuel unaturligt livlig.